

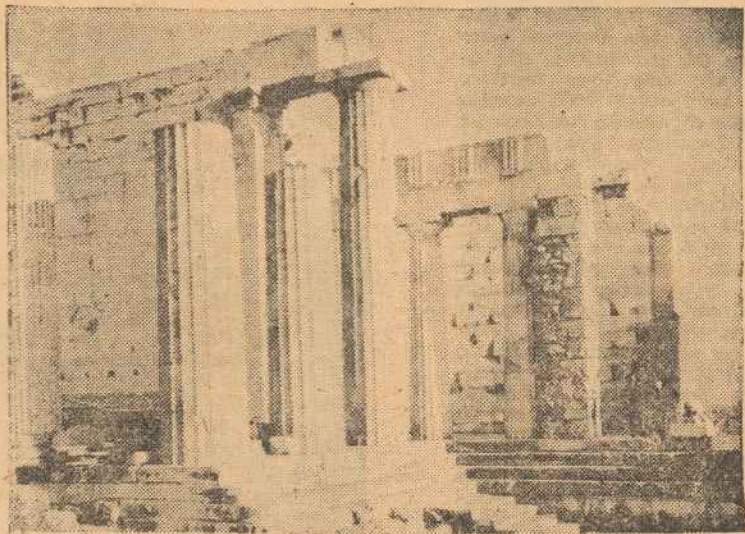
Ἡ μέριμνα διὰ τὸν ἀρχαῖον πλοῦτον μας

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν Προπυλαίων

Ἀνεξάντλητα τὰ σπλάγχνα τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ὅπου τὰ κτυπήματα κανόνων μετὰ ἀξίαν ἐξασφαλίζουν μάρμαρα, σμιλεμένα, σπασμένα, πού τὰ ἔχουν κινεῖται τὸ χῶμα καὶ οἱ αἰῶνες. Τὰ μάρμαρα αὐτὰ εἶνε ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ θαῦμα πού λέγεται ἀρχαία ἑλληνική Τέχνη. Εἶνε τὰ σπῆττα μνημεῖα πού μας ἀφῆσαν κληρονομία οἱ πρόγονοί μας ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ μοναδικοί σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτοὶ καὶ μόνοι οἱ ἀνεκτίμητοι θησαυροὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ἀν τὴν ἀξιοποιοῦσαμεν κατ'ἀλήθειαν, θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν τὴν Ἑλλάδα μὴ πρᾶγματικὰ προνομιοῦχο καὶ εὐτυχισμένη χώρα.

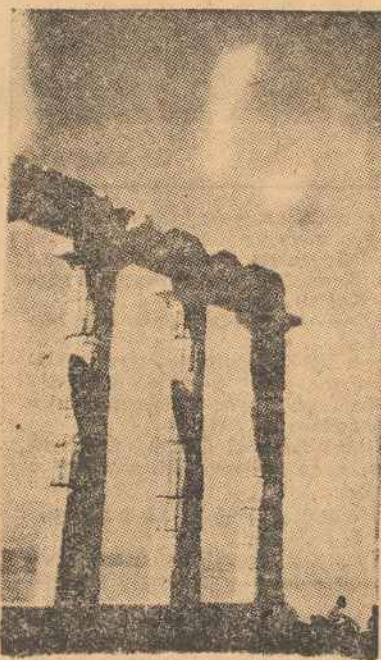
Ἡ ἀξιοποίησις τῶν ἀρχαιολογικῶν μας θησαυρῶν προϋποθέτει ποῖον ἀπ' ὅλα τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἀρχαίων μνημείων, ὅπως ἔγινε παλαιότερα μετὰ τὸν Παρθενῶνα. Τώρα ἡ ὑπερσεία Ἀναστήλωσις Ἀρχαιοτήτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἔχει ἐτοιμάσει ὁλόκληρη μελέτη, πρὸς θέλει τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Προπυλαίων, στὸν ἱερὸ Βράχον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐνὰ μέρος τῶν Προπυλαίων ἔχει ἀναστήλῃ πρὸς τοῦ Πολέμου. Ἡ καινούργια μελέτη ἀφορᾷ τὴν Ν.Δ. πτέρυγα τῶν Προπυλαίων, πού βρίσκεται ἀπέναντι, στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ πτέρυξ αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς «μέρη»: Τρεῖς κίονες ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ δύο στέκονται ὀρθοὶ στὴ θέσιν τους, ἐνῷ ἡ τρίτη παραστάς, ἕνα μέτρον, ἐνῷ, μὴ μικρότερη παραστάς, τὸ ἐπιστύλιον, τὴ ζωφόρος, τὸ γείσον καὶ τὴ στέγη. Ὅλα τὰ μέλη τῆς πτέρυγος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δύο κολώνες ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ καὶ κει, στὸ χῶρον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀλλὰ ἡ ὑπερσεία Ἀναστήλωσις Ἀρχαιοτήτων πού τὴν διευθελεῖ ὁ μοναδικὸς μας ἀρχαιολόγος ἀναστήλῃ καὶ ἀρχιτέκτων καθηγητὴς κ. Ὁρλάνδος, κατάρθωσε νὰ μαζέψῃ μετὰ πολλὸ κόπο καὶ μετὰ πολλὴν ὑπομονὴν κομμάτι μετὰ κομμάτι τὰ 90% τῶν σκορπισμένων μελῶν καὶ ἀφορὰ τὰ «ἐταυτίσας» καὶ διεπίστωσε ὅτι ὅλα ἀνήκον στὴ Ν.Δ. πτέρυγα ἀρχιστὴν ἀναστήλῃ τῆς. Κατὰ πόδας κοτεδωπύθησαν οἱ τοῖχοι, τὰ λείψανα τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου, πού εἶχε κτισθῇ ὁ Βενετῆς ἀρχοντας τῶν Ἀθηνῶν Ἀντισαγιόλι, στὸ σημεῖον αὐτῶν Προπυλαίων. Ἐπίσης συμπληρώθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς κίονες τῆς γεωμετρικῆς πτέρυγος καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀναστήλῃσεως διεκόπησαν κατόπιν, γιὰτὶ ἐξαντλήθηκε ἡ σχετικὴ πίστωση. Τώρα ἡ ὑπερσεία περιμένει τὴν ἔγκρισιν νέου κονδυλίου γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀναστήλῃσιν καὶ ν' ἀποδώσῃ ἐπὶ τὸν παγκόσμιον θαυμαστὸν τὸν Προπύλαιον τὸ ἀρχιτεκτονικὸν αὐτὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Χρυστοῦ Αἰῶνος σὲ ὅλη τὴ μαγευτικὴ λαμπρότητά του, ὅπως τὸ συνέλαβε τὸ καλλιτεχνικὸν δαιμόνιον τοῦ Μνησικλέους...

Εἶνε λυπηρὸν, ὅσο καὶ ἀπίστευτον. Ἀλλὰ εἶνε ἀληθινὸν καὶ πρέπει νὰ τὸ γράψωμε. Λόγω ἐλλείψεως πιστώσεων διεκόπησαν καὶ τὰ ἔργα ἀποκαταστάσεως τῶν καταστραφέντων ἐπὶ ἐποχῆς τῶν Γερμανῶν στὸν ἀρχαιολογικὸν χῶρον τοῦ Σουλίου. Ὅπως εἶνε γνωστὸν οἱ Γερμανοὶ εἶχαν στήσει στὸ Σούλιον ἕνα ἀπὸ τὰ ἱσχυρότερα ἐπὶ κτίρια πυροβολεία. Γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ κανόνια τοῦ χρησιμοποίησαν πολλοὺς σπονδυλοῦς καὶ κινδύνους τὸ ναὸς τοῦ Παισιδῶνος πού ἡ Ἀρχαιολογικὴ ὑπερσεία τὰ εἶχε συγκεντρώσει καὶ τὰ φύλαξε ὡς ἕνα κτιστὸν δωματίον. Οἱ

Τὸ τμήμα τῶν Προπυλαίων πού θὰ ἀναστήλῃ (δεξιὰ εἰς τὸ βάθος). Διακρίνεται ὁ τοῖχος τοῦ πύργου τοῦ Ἀντισαγιόλι.

ἐγέμισαν τὸν ἱερὸν χῶρον τοῦ ναοῦ μετὰ ὀρύγματα καὶ τοιμητένις ὀχυρὰ, φεύγοντας δὲ ἔκαψαν καὶ τὸ ξύλινον ὑπόστειλον τῶν ἀρχαιοτήτων. Ἐτοίμη ἡ ὑπερσεία Ἀναστήλῃσεως δέθηκε ἀναγκασμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕνα ἔργον τεράστιον μετὰ ψυχῆς. Μαζέψῃ τὰ σκορπισμένα μάρμαρα ἀναστήλῃ τὰ ὀχυρὰ γέμισῃ μετὰ χῶμα τὰ ὀρύγματα. Ἐπίσης δὲ, στερεώσῃ καὶ δύο κολώνες τῆς ἀκρότης,

Μία ὥρα ἀποψὲς τῶν στύλων τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὸ Σούλιον.

τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ σπιτιοῦ μνημείου. Ἡ στερέωσις τῶν ἡταν ἀναγκαία, γιὰτὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσουν. Μετὰ τὴν εὐκαιρίαν αὕτη μάλιστα ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν κολῆ, πρὸς τὸ ἕξ μέρος καὶ τὸ ἐπιστύλιον τῶν δύο αὐτῶν κίωνων, πού σὲ μὴ παλαιὰ ὅτε ἀναστήλῃσιν εἶχε τὸποθετηθῇ κακοτέχνη καὶ ἀντεπιστημνικὰ μετὰ τὴν πρόσοψιν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ.

Καὶ τώρα κατὰ πὸ ἀπίστευτον ἀκόμα πραγματικὰ τεράτως: Με-

ρικοί ἀσεβεῖς καὶ κακοί θείες ἐκδρομῆς πού πῆγαν, νὰ προσκυνήσουν τὸ ναὸ, ποῖος ξέρει πότε ἀκριβῶς, ἐκύλησαν στὸ γκρεμὸ γιὰ νὰ κάνουν χάρι ἰσως, ὅκτ' ὁπινδύλους ἀπὸ τῆς πεισμένης κολώνης τῆς δεξιῆς πλευρᾶς τοῦ ναοῦ! Οἱ σπονδυλοὶ πῆραν τὸν κατήφορον, κατρακύλησαν καὶ πέσαν μετὰ παφλασμὸν στὴ θάλασσαν. Εὐτυχῶς, ὅχι σὲ πολὺ μεγάλῳ βάθος. Ἡ ὑπερσεία Ἀναστήλῃσεως Ἀρχαιοτήτων ἔκανε ἑναρξιν ἀνεγκύστεας τῶν ὀκτὼ αὐτῶν σπονδυλοῶν. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἐξηντήθησαν αἱ πιστώσεις καὶ οἱ σπονδυλοὶ μένουσιν στὸ γυαλὸν μέχρις ὅτου εὐδοκήσῃ οἱ κ. κ. ἀρμόδιοι τῶν οἰκονομικῶν μας πραγμάτων νὰ ἐγκρίνουν κοινοῦργια κονδυλίου. Ὁταν γίνῃ αὐτὸ ἐπαρκὲς τότε ὑπόσκειται πιθανότως νὰ ἀναστήλῃ καὶ ἡ δεξιῇ πλευρᾷ τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη καὶ οἱ κίονες τῆς ὑπάρχουν. Λείπουν μόνον οἱ ὀκτὼ σπονδυλοὶ πού τοὺς ἐκύλησαν οἱ δῶνδοι στὴ θάλασσαν.

Γιὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν, λόγω ἐλλείψεως πιστώσεων, σταμάτησαν καὶ τὰ ἔργα στερέωσεως τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, πού ὑψώνεται σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πῖθ μαγευτικὰ τοῦ ναοῦ Νταού-Πεντέλης, μέσα στὰ πέτρα, λίγο πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ Πικέριον. Τὸ ἐκκλησιάζει αὐτὸ ἀρχαῖον ἦταν κτίσμα τοῦ 12ου αἰῶνος. Εἶνε μοναδικὸν στὸ εἶδος του σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, γιὰτὶ, ὅπως ἐπισκευάσθηκε στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος παρουσιάζει κάποιον μετὰ σχῆμα ἐξαγωγῆς καὶ δέχνει ἕνα κεντρικὸν πρὸς τὸ ἐξῆλξιν τοῦ βυζαντινοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ ρυθμοῦ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνατολικῆς τεχνολογίας καὶ τῶν τοῦρκικων τζαμιῶν. Ὁ κ. Ὁρλάνδος μάλιστα ἔχει ἀφιερώσει ὁλόκληρον ἀρθρον γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ βυζαντινοῦ μνημείου στὴν «Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίδα». Τὸ ὑπουργεῖον διέθεσε 12 εκατομμύρια διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῶν πέντε τοῦ ναοῦ, τοῦ κεντρικοῦ καὶ τῶν τεσσάρων πλευρικῶν, ὅπως καὶ τοῦ ὅλου κτιρίου πού ἐκινδύνευε νὰ καταρρεύσῃ. Ἡ πίστωσις ὅμως ἐξηντήθη χωρὶς νὰ συμπληρωθῇ τὰ ἔργα. Ἡ Μονὴ Πεντέλης ἀραγε δὲν θὰ μπορούσε κατὰ νὰ διαβέσῃ ὅπως ἔχει νομιζόμεν, ὑποχρέωσιν;

N. ΣΥΡΙΟΣ

Τὰ ἰδιαίτερα τῶν Πολιτικῶν μας

Ο Χ. ΧΕΛΜΗΣ ΚΑΙ Ο... ΤΡΑΚΑΣ — Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ — ΟΙ... ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΤΟΥ Χ. ΡΕΝΤΗ. — ΑΝΤΙΠΡΟΣΔΡΙΚΗ ΚΟΠΩΣΙΣ ΤΑ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδριάσεως τοῦ πρὸ ἡμερῶν συγκληθέντος Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὅποιον ἐνέκρινε τὰς πρὸς τὸν Τύπον δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ, οἱ δημοσιογράφοι πλησιάζουν τὸν κ. Τσαλδάρην καὶ τοῦ ζητοῦν τὸ κείμενον τῶν ἐγγράφων δηλώσεων τοῦ κ. Χέλμη. Ὁ κ. Τσαλδάρης καλεῖ τότε μεγαλοφώνως ἐνα ὑπὸ ἀλφον τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου ὑπὸ ματὶ Τράκαν, ὅπως δώσῃ εἰς τοὺς δημοσιογράφους τὸ κείμενον τῶν ὑπουργικῶν δηλώσεων. Ἀπρόσπονος ὅμως ἀντὶ τοῦ κ. Τράκα ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ κ. Τσαλδάρη ἐν σπουδῇ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ ὅποιος ἐρωτᾷ τὸν ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ἐάν τὸν ἐξηγῇ.

— Ὁχι, ἀπαντᾷ γελῶν ὁ κ. Τσαλδάρης. Ἐξήγησα τὸν Τράκαν!

Ὁ κ. Σοφοῦλης ἐρωτᾷται δὲ πῶς ἔλθουν τὰς ἀνακοινώσεις ἐπὶ τῶν φορολογικῶν ἐκείνων ἀντὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς κ. Γκρίγγουολντ. Καὶ ὁ κ. Σοφοῦλης ἀπαντᾷ:

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐρωτᾷται ἀλλὰ δὲν ἀπαντεῖ!

Οἱ δημοσιογράφοι πληροφοροῦν τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Λαδᾶν ὅτι συμμορῶν ἐσθλῶν εἰς τὸν ἑπὶ τῆς Εὐβοίας ὁπότεν κατὰ γὰρ ὁ λαϊκὸς ὑπουργὸς τῶν Μεταφορῶν κ. Χατζηπάνος. Τὴν στιγμὴν τῆς συνομιλίας τοῦ μετὰ τοῦ δημοσιογράφου πλησιάζει τὸν κ. Λαδᾶν ὁ κ. Χατζηπάνος.

Μόλις ἐπὶ γὰρ εἰς τὴν Εὐβοίαν ἐμφανίσθησαν καὶ οἱ ἀντάρται, λέγει εἰρωνικῶς ὁ κ. Λαδᾶς πρὸς τὸν κ. Χατζηπάνον. — Τότε δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ πᾶτε εἰς γὰρ τὸν κατευνασμὸν!... ἀπαντᾷ μετὰ δριμύτητος ὁ κ. Χατζηπάνος πρὸς τὸν φιλελεύθερον ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ κ. Σοφοῦλης ἀφηγεῖται εἰς τοὺς δημοσιογράφους ὅτι κατὰ τὴν συγκληθένσιν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ σύσκεψιν εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον ὁ κ. Τσαλδάρης καὶ οἱ ἀρμόδιοι ὑπουργοὶ πρὸς ἀνταλλαγὴν σκέψεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δημοσίας τάξεως, ὁ παριστάμενος κατὰ τὴν σύσκεψιν ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Κ. Ρέντης ἦτο... ἀμύλητος καὶ διαρκῶς... ἀνεστασία!

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν βουλευτῶν ἐξεπλάσθη ζωηρὸν διὰ τὰς ἀνακοινώσεις τὰς ὁποίας ἔκανε πρὸς τοὺς πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐσχάτως συγκληθέντος, εἰς Ἑλβετὴν Πανευρωπαϊκὸν Συμβόριον διὰ τὴν Πανευρωπαϊκὴν κ. Λαδᾶς. Εἰς μίαν στιγμὴν πού ὅλοι οἱ βουλευταὶ ἔτεινον τὴν προσοχὴν τῶν εἰς αὐτοῦ ἐνδιαφέρον σημείον τῆς ομιλίας τοῦ κ. Μακκά, ὁ παριστάμενος ἀντιπρό-

εδρος τῆς Βουλῆς κ. Δ. Λεονάρδος ἐβόησε κοιμώμενος μακαρίως εἰς τὸ κῆθος τοῦ καὶ ροχαλίζων...

Οἱ περὶ αὐτὸν κοιμώμενοι βουλευταὶ ἀπέδωκαν τὸν ὕπνον τοῦ κ. Λεονάρδου εἰς τὴν κόπῳσιν τοῦ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπακτολογὴν τοῦ ὡς ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς...

Δικαστικὸς λειτουργὸς παρουσιάσθεις εἰς τὸν κ. Λαδᾶν ἐξήγησεν ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς μεταβίβασις τὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ... γυναῖκα τοῦ πάσχοντος τὰς φρένας, ἔχει ἀνάγκην νοσοκομειακῆς φροντίδος. Ὁ κ. Λαδᾶς ἀφηγόμενος τὸ περιστατικὸν εἰς τοὺς δημοσιογράφους παρέσχε γελῶν τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ... τρελλὴ γυναῖκα τοῦ δικαστικοῦ ἐβόησε πρὸ ἡμερῶν εἰς κοσμικὸν κέντρον λιχνίζομένη εἰς ἕνα ἡδυσθεῖς ταγκό...

Ἀνεξάρτητος βουλευτὴς ὁ ὅποιος δὲν ἔχει τὸν μέτρον τοῦ κοινοβουλευτικοῦ τοῦ βίου εἰς συνεχῆ ταξίδια ἐξόδους τοῦ Κράτους ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ἐπεσκέψθη προχθές τὸν κ. Σοφοῦλην.

Καλῶς ἦλθε! τοῦ λέγει μετὰ εἰρωνείαν ὁ κ. Σοφοῦλης. Ἐπὶ τέλους θὰ σ' ἔχωμεν στὸ μέλλον στὴν Ἀθήνα;

Ἦλθα κύριε Πρόεδρε νὰ σᾶς ἀπαγορευθῶ... φεύγω γιὰ τὴν Ἀβάνα διότι θὰ γίνῃ ἕνα ἐμπορικὸν συνέδριον τριμήνου διαρκείας!

Ὁ κ. Σοφοῦλης γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς δημοσιογράφους ὅτι κίποιος ἀσημάτωτος φιλελεύθερος τὸν πιέζει νὰ τὸν διορίσῃ νομάρχην.

Ἐκ τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ λοιμὸν ἀφαιρῶν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀφηγεῖται ὅτι εἰς τὸν μακαρίτην πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ ὑπουργὸν Ἰωάννην Τσιριμώκον παρουσιάσθη ἕνας συμπατριώτης του ἀγρότης ὁ ὅποιος ἐπέμπε νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς οἰκονομικὴν δημοσίαν θέσιν. Ὁ Τσιριμώκος διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐνοχλητικὸν ἐπισκέπτην τοῦ τοῦ λέγει:

— Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος καμμία θέσις στὸ Δημόσιον... ἐκτός ἀπὸ θέσεις νομαρχῶν.

Καὶ ὁ χωρικός τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ἀς πᾶν στὸ διάβολο! Κάθε μετὰ τότε νομάρχην!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ Μ.

ΔΥΟ ΕΚΔΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. Θ. Θωμάδης: «ΧΑΤΙ»

Κοινωνικὸ μυθιστόρημα

«ΟΓΔΟΝΤΑ ΣΕΛΙΔΕΣ»

Πολεμικὸ ἔργο Τέγγης.

Ἐκδόσεις ΑΕΤΟΥ. — Ἀθήναι

Λουλουῖδια στὸ Τρεμὸ

ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ ἀκκρόμαχικοῦ Χ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

5000

— Σ' εὐχαριστῶ — τῆς εἶπε κάποια στιγμὴ — γιὰ τὴν ἀπίστευτην εὐτυχίαν, πού μου χάρισες ἀπόψε... Εὐχαριστῶ πού μάφισες νὰ σὲ βοηθῶ αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμὴ: — Εἶσαι μεγάλη ψυχὴ! — ἔκαμ' ἡ Μαργαρίτα.

— Σ' ἀγαπῶ... αὐτὸ εἶνε ὅλο. Καὶ τῆς φίλησε τὸ χεῖρ καὶ τὸ μέτωπον.

— Μὰ πρέπει τώρα νὰ πηγαίνω. Πρέπει καὶ σὺ νὰ πηγαίνεις... Εἶχε τόσες συγκινήσεις σήμερον...

νε πιά στεναγμούς... Ἀκούω στὴν κάμαρην τῆς μουσικῆς νὰ φτερουγίζουν φράσεις ἀπὸ ἀγαπημένα κομμάτια... Βλέπω πᾶν ὅτ' ἀπλῆκτρα νὰ τρέχουν μετὰ τὸν δάχτυλόν μου... Κι εἶμαι πάλι καὶ γυρίζω τὸ τετραβῖο μετὰ τὸν νότον... Στὰ κίσκε-κα τοῦ περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου φωνητοῦ... Ἡ κλῶδα τῶν πουλιῶν πλῆμ' ὡρίσει κελαδισμούς... Τὰ φύκια φύγαν ἀπ' τὴν κορφίαν τῆς δεξιῆς καὶ ἀνυπόμονα προσμένει νὰ μὴν ὑπρὸς τὴν ἡχητὴν γιὰ μὴ ἐκδρομὴν στὸν κόρφο... Μανᾶ πῶς ἀπὸ τότε — θυμάσαι; — ἔχει προστεθῇ στὸ σπῆτι κατὰ καινούργιον...

— Τί πράμα; — ρώτησε περίεργον.

— Μιὰ λεπτομέρεια... — Σὰν τί; — Ἐχ' δάλει μαστόρους σὲ μιὰ

κάμαρην. Μὰ καλλιτέχνες. Τὴ βάφω ροζ... Κι ἀπάνω σὲ μιὰ γκρίζα πλατεῖα ταῖνια... γύρω-γύρω σιὰ στὸ ταβάνι ζωγραφίζουν ἀλογάνια κουνέλια, σπιτάκια μετὰ πορφύρες στέγες, παιδάκια μετὰ στεφάνια... Ἡ Μαργαρίτα χλωμάσε καὶ εἶπε:

— Μιὰ κάμαρην γιὰ... — ὤ, μπεμπέ!...

— Ἀφοῦ τὸν περιμένουμε! Νὰ δῇ τὴν κορφίαν σου... τὸ κρεββάτι καὶ μετὰ τὸν κουβερτίνο... τὸ διβαλόνι τοῦ τί ἀστειοῦ... Κοίτ' ὅσον τοκοκρατορικὸ ἀμάξι πού θὰ τὸ ἐγάλη περίπατο ἡ μὲν...

Τοῦ πῆρε νευρικὰ τὸ χεῖρ: — Δὲ σὲ τρομάζει λοιπὸν — ρώτησε μ' ἀγωνία — αὐτὸ τὸ πλάσμα πού θὰ θυμίσῃ διαρκῶς κάποιον ἄλλον;

Καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια σὰν νὰ θέλῃ νὰ ξαστερώσῃ τοὺς πῖθ κρυφούς του λογισμούς:

— Ὁχι — ἔκανε σταθερὰ ὁ Πέτρος — ἀφοῦ εἶνε δικό σου θὰ γίνῃ καὶ δικό μου, ὅπως ὅλα εἶνε δικὰ σου... Τόσο ἀπόλυτα δικὰ μου, σὰν νὰ μόνον ὁ φυσικός καὶ ἀναμφισβήτητος πατέρας σου...

— Καὶ δὲ θὰ σ' ἐνοιάξῃ ἀν' ἐμένα μὲ θυμίζῃ τὸν ἄλλον;

— Ἀν δὲν κατάφερα νὰ τὸν σβῇ σ' ἀπ' τὴν καρδίαν σου αἰτὸ θὰ σ' ἐμείνῃ πᾶν δὲν σ' ἀγάπησα ὅσο πρέπει... Μὰ λέω πῶς ἀπὸ μὲνα ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ὁ γάμος αὐ

τὸς ἀπὸ τύπος ἀπλὸς πού εἶνε σήμερ' ἐστὶν ἀπόλυτη ἀρμονία...

Ἐσκυψὲ καὶ τὴν ξαναβίβησε στὸ μέτωπον:

— Καλὴνύχτα γλυκεῖά μου — τῆς εἶπε — τρυφερά — κοιμήσου ἡσυχᾶ... Κι ὁ θεὸς ἀς σοῦ στείλῃ ἀπὸψε ὄνειρα γελοῦς...

Ἀνὰ γύρισε νὰ φύγῃ σὰν νὰ πρὸς σκενὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν λαμπρὰν κορμοστασίαν τῆς τοῦς πλατεῖας ὡμοῦς καὶ τὸ στερὸν περπατήματόν της. Τὰ τελευταῖα τοῦ λόγιου δὲ ἀντεπληρώθη ἀντρίκειά της δὲ φεύγονε πιά ἀπ' τὴν ἀσπίδα τῆς. Σὰν ἀπομείνῃ μόνον τῆς φωνῆς, καὶ κατὰ ἀπίστευτον, σὰν ὁμιλῶν ἐνὶ κενῷ, δικὸς τῆς ὅλα εἶχε γίνῃ ἡ ἀπὸ τὸ πρῶτον. Κοιρῶσμένη παρὰ τὴν ἡσυχίαν πῆγε στὴν κάμαρὰ τῆς. Εἶδε τὸ διπλὸν κρεββάτι πού τὴν περιεσφύγγετο εἶχε νύξιν φέρει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα συγκινητικὸν τῶς μετὰ τὴν οἰκτικὴν μεταστάσιν τῆς καὶ στολισμένον μετὰ μαρμάρειν τριοντάφυλλα. Τὸς εἶχε πᾶν γιὰ λίγον καιρὸν θέλει νὰ μέλῃ ἀπὸ σπῆτι μὲ τὸν...

Μὰ τότε χάλασε ὁ πῖθ καὶ μετὰ τὴν ἀφῆλσιν τῶν γυναικῶν τῆς...

Τὴν ἔβλεπε μετὰ τὸ νοῦ τὸς πρὸς ἀπλὰ τὰ εἶχαν ὅλα φετασθῇ...

Ἀρξισε νὰ ἀντρίων τὸ παρρησιόφωμον τῆς κορμὸς ἀπὸ τὸν ταυτελλένιο νεφρικὸν πού τὴν εἶχε προσφύξει καὶ πασχίζε νὰ πραγματοποιήσῃ μετὰ τῆς τὴν καινούργια κατάσταση τῆς...

Ἦταν ἀπὸ ἀπὸψε παντρεμένη μ' ἕναν ἀντρίον πού ἐχ' ὅπως ὁσο κανέναν στὸν κόσμον ἕνα πλάσμα μ' ἀπροσμέτρητη καλωσύνη καὶ

πὺς τῆς ἐβόησε κάθε στιγμὴ ἀγάπην εὐγενή καὶ ἀτελείωτη... Φύσι τίμια καὶ γεμάτη θέλησιν ἑνωθῇ καὶ πᾶς ἐπρεπὲς καὶ πᾶς μπορούσε νὰ ζήσῃ πλάι σ' αὐτὸν τὸν ἀντρίον μ' ἀπόλυτη ἀσφάλειαν. Κατὰ βάθος ὅμως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πᾶς αὐτὸ δὲν ἦτο ἀσκέτο. Ἡ ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐμὴν ἡ ἀγάπη του, ἡ φλόγα τῆς κορφῆς τῆς αὐτῆς τοῦ μεγάλου σπῆτιος πᾶς εἶνε ὅλο λαχτάρα — αὐτὸ πού θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀπλῶσθαι τὸ χεῖρ σὲ τρυφερὴν προσκλήσιν καὶ νὰ κάλῃ τὴν κλῆσιν τῆς νὰ ψυχοῦσιν αὐτὸν...

— Μπέ... —

Θορῶνταν ποτὲ αὐτὸ τὸ σκῆπτρον... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἀντρίου σὴν νύμπεσε σὴν μέσῃ καὶ νὰ ἐξασπῇ ἀκούσας τῆς στιγμῆς...

Ὁλη τ

Ωδή προς τη Βουλή
με όρεξη πολλή

Καλώς ήλθατε και πάλιν βουλευφόροι μας πατέρες
καλώς ήλθες ή Βουλή.

Σε προσμένουμε χρυσό μου με λαχτάρα νύχτες μέρες
και με όρεξη πολλή

μια και ή μεγάλη φτώχεια μας εστέρησε πεισιμώνας
άπ' τ'α γλέντια του χειμώνας.

Καλώς ήλθες ή Βουλή μας, γιά να μάς περάσ' ή πλη-
μέ την τόση σου σοφία (ξίς

και τις πρώτες σου εκπλήξεις

που έπέτρεψαν να έδωγ από την μειωμένη
άντιπρόεδρος σου πρώτος ό και πρό τιους καιρού

και να μείνι ό Ντεντιόκας εις τά κρύα του λουτρού..

Καλώς ήλθες γιά να ιδούμε εις τό δήμα τον Τσαλόδω
σε δηλώσεις να προβαίνι

που μάς έκαναν να πούμε «άδελφούλη μου μακάρι
ό,τι ειπες και να γένη!».

κι έκαμαν και τον Λαδά μας κι όλους τους Σοφού-
(κούς

να χειροκροτούν με πάθος τώρα πιά τους Λαϊκούς.

Καλώς ήλθες γιά ν' άρχισι των ρητόρων σου τό γλέντι
με του Θεοφανοπούλου μια μικρή διακοπή

που 'ταν γιά τον κύριο Ρέντη
άνυπόφορος μπελάς

μια και τον υποχρεώσαν επί τέλους να μάς πη
πώς στη σκέμη του υπάρχει κι ένας... «εθνικός Έλλάς»

Καλώς ήλθες Παπανδρέου με τό θαυμαστό σου ύφος
και τον πλούσιο λογισμό

να μάς πής πως ήταν τζιφος
και με χιούμορ να κηδεύσης τον γνωστόν «κατευνα-
που ή μέριμνά του ούλη (σμός

ήτανε πρωθυπουργό να κάμη επί τέλους τον Σοφούλη.

Καλώς ήλθες γιά να ιδούμε όλοι μ' άνοιχτό τό στόμα
και με άπειρη χαρά

πως υπάρχει βρέ παιδι μου και πως ζή τό «Νέον Κόμ-
μα»

είνε κόμμα που κανένας δεν μπορεί να τ' άμελήση
αφού ξέρει να μιλήση

έστω κι άν τ'α καταφέρνι να μάς λή άλλ' άντ' άλλων
και δεν έχει γίνει κόμμα της σχολής των καφαλόδων.

Καλώς ήλθες, με λαχτάρα σε προσμένανε πολλή
Έλα γιά να σπάμε κέφι, δοξασμένη μας Βουλή!

ΜΠΕΛ ΑΛΗΣ

Ο Άθλητισμός και ό Έρωτας

Ποιός δέ θυμάται τις πρώτες Έλλη-
νίδες άθλήτριες; Δεν υπάρχε φιλα-
θλος που να μη χειροκρότησε τις ώ-
ραίες νίκες της Δομνίτσας Λανίτου.

Πολλοί δεν λησμόνησαν τους πεισιμα-
τώδεις αγώνες της Φιλιάς Λινάρδου με
την Ισμήνη Σαμπράκου στα άνωματά ής
τούς θεαματικούς τερματισμούς της

Μπισμπιτα και της Βάρδουλη.
Εκείνες άντισαν τον δρόμο γιά τόν
γυναικείο έλληνικό άθλητισμό και τό-
σα τραβόν τό δρόμο της ζωής. Η ά-
νίκητη Δομνίτα είναι σήμερα κυρία

Καβουνίδου. Η Λινάρδου, γυμναστρία
τόρας, εργάζεται στην Κύπρο. Η Σαμ-
πράκου παντρεμένη βρίσκεται στην
Ιταλία. Έτσι παρεχόμενες τις θέσεις
τους σε γυναικείους άθλητες που δεν εί-
νε καλό να υποδεχόμενες, άθλητικά.

Πολλές άπ' αυτές εντεταγμένες στη δύ-
ναμι των διαφόρων συλλόγων μας και
προπονηόμενες συστηματικά θα γίνουν

αυριομεθαύριο τά ιδρύματα του Κοι-
νού. Άνάμεσα στους διαφόρους συλλό-
γους εξαιρετική δουλειά κάνει τό αθλη-
τικό τμήμα του Πανελληνίου Γ.Σ., ά-
καούραστη ή γυμναστρία του, Μάρ-
θα Παλαμάτου φροντίζει τις άθλήτριες.

Έχουμε μού έξουσιοποιήσει τό
μεγαλύτερο έμφυλο όμιλό από τό όποιο
άσφαλώς θα δώσουμε τις άθλήτριες που
θα δοξάσουν τό ελληνικό χρώμα κι
έξω από τό χώρα μας.

Άς δούμε λοιπόν μερικά από τις
έπίδοξες διεθνείς μας.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΕΞΕΛΙΞΙ

Η Καλλιόπη Θεσσαλού είναι ένα ά-
πό τά σπύρια του Άπλόναος στο ό-
ρι της. Όταν έλπει ότι γράφουμε ώ-
λοκληρο τό... δοκιμαστικό της, μάς έ-
ρωτάει: «Γράμμε καλύτερα Πιπίτσα.

Γράμμε πως γεννήθηκες στο Μοναστη-
ράκι στις 15 Φεβρουαρίου 1930. Είμαι
μορφιστής στην δι Γυμνασίου στο Ε-
λκιστάρι και έρωτάς γιά πρώτη φορά
δίσκο 25.12 μ. περίπου στα «Ελευθε-
ριος».

Τολμούμε να την διακόψουμε:
— Γιατί πέρσι;
— Ο κύριος Μαυρομαμάτης του «Από-
λωνος» με πρόωρνε και όπως έβλεπα
δεν είχε δίσκο.

— Τι έδωκε ένετε γιά τό σπύρι;
— Ναυίζω πως είναι ή καλύτερη δια-
παιδαγωγική γιά τίς γυναίκα ό άθλη-
τισμός. Δυστυχώς όμως μάς έβαλαν
κάτω οι Τουρκάλες...

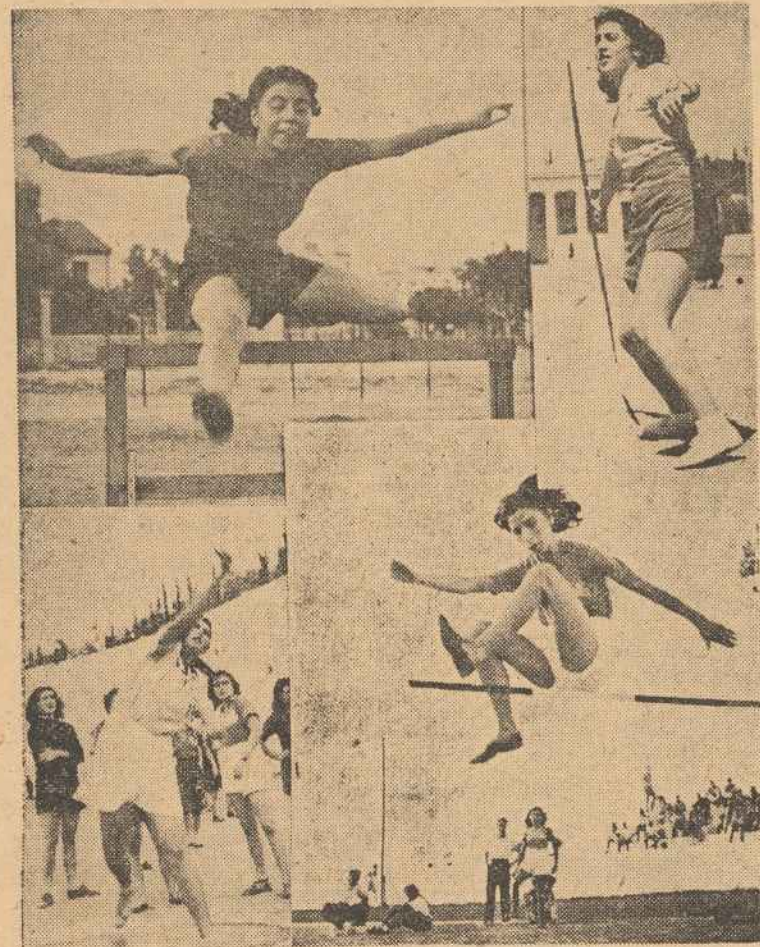
— Σας άρέσει τό άγώνισμά σας;
— Ναί και σκέπτομαι τό να συνεχί-
σω πάντοτε.

— Άκούσε κι όταν παντρευθήτε;
— Γιατί όχι; Ούτως και τότε ευκα-
ρίες να γυναικίζομαι...

— Έστω και σ'αυτή... σ'αυτήν τό κε-
φάλι! διακόπτομαι.
Η Πιπίτσα γελά: «—Α! όχι. Δεν
έξωα τί θα γίνω άργότερα. Όταν δώ-
λω τό γυναικείο θά είδω. Κολά-ναλά
δεν ξέρω...»

ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΤΗ Ο ΣΤΙΒΟ

Άπ' τη Θεσσαλονίκη κατάγεται ή
Αντιστρία Σισμάνη κι άγωνίζεται
με τά χρώματα του Πανιώνιου. Είναι ή
Ελλήτρια άπ' τό 1939 κι είχε ποικίλδη

Οι άθλήτριές μας στον Στίβο.

γιά τους Βαλκανικούς της Τουρκίας,
άλλά δεν πήγε.

— Πώς γίνεται άθλήτρια; ρωτάει.
— Άγαπούσα πάντα όλα τά σπύρι.
— Και τόν έρωτα;
— Άν τόν νομίζετε σπύρι σας λέω
ναί! Καί...
— Και ή Σισμάνη μάς δείχνει τό ά-
ριστέρό της πόρι: «—Είδω ή άπόδει-
ξις! Τό έπαθλο ενός αίσθηματος: «Α-
ρσενωνιάσθηκα!».

— Μπράβο! Νά ζήσετε. Καί γιά
νάμωμε καλό ρώτημα είναι φιλόθλος ό
μυητής:

— Φιλόθλος λίγο, αλλά... ζηλεύει.
— Τι; Ποιον;
— Τόν άθλητισμό! Μού λέει πως άν
τόν άγαπάω πρέπει να εγκαταλείψω τό
τέξιμά...

— Κι έσέτι μπροστά στην καρδιά
έκείνου θα άφάτετε τόν άθλητισμό;
— Άγοπά τόν μνηστήρα μου και
προσπαθώ να του δώσω να ένοιήση
τί είναι διαφορετική ή άγάπη μου πρός
τό σπύρι.

— Καί δεν έχει δίσκω άδικο. Συνη-
νούμε κι έμεις. Η άγάπη του «Εκεί-
νού» είναι μεγαλύτερη έβραία αλλά...

διαφορετική άπ' την άγάπη των σπύ-
ρι. Έγινε άθλήτρια, μάς λέγει ή
πρωταθλήτρια της σφαιροβολίας Μάρ-
θα Τερζοπούλου, από τόν αδελφό μου. Καί
ρίχνω εκτός της σφαίρας δίσκο και ά-
κόντιο

— Ενώ μάς μιλά παρατηρούμε τά χέ-
ρια της λασιωμένα.

— Πώς νομίζετε ότι θα πάη εμπρός
ό άθλητισμός μας;
— Σεις οι άνδρες λέτε ότι γυναι-
κες και σπύρι δεν συμβιβάζονται γιού-
τι μας προτιμάτε νοικοκυρές. Έγώ νομι-
ζω ότι ή γυναικα όταν επιδιώκει στα
σπύρι μόνο μ' αυτά πρέπει να άσχο-
λήται.

Η άθλήτρια δίσ Μιχαηλίδου που πα-
ρευρίσκεται στη συζήτηση παρεμβαίνει:
— Μά δύο λόγια έρωα και σπύρι δεν
συμβιβάζονται. Η άθλητισμός, άθλη-
τισμός ή έρωτες...

— Έσ'οι τί λές; ρωτάει την έπίσης
παρούσα άθλήτρια ηλθόντας
— Έγώ έβγα άθλήτρια ηλθόντας
την ώρα που κορυφώσασα τόν άθλητισμό.
Όσο είμαι γερή θα επιδιώκω σ'είνα!

Μ. ΛΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

«Θά μ' άγαπάη τώρα
που είμαι άσχημη;»

Τώρα πιά δεν ήταν άφαιρα.
Κάθε άλλο. Η μορφή της
είχε την σφραγίδα της φρι-
κιστικής τραγωδίας της! «Υ-
πάρχει ή εξαιρετική ομορφη γυναι-
κα που έρεμε την σμφορά σ' ό-
ποιον σκληροκόπο από την μοι-
ραία γυναικα της. Κι άκόμα τόρα
τά τρωμερά σημάδια που αλώκα-
ναν τό πρόσωπό της έπειδή ή έ-
δωα τό είχε θέλησει να πάη να
είνε άφαιρα δεν κατώρριζαν να έ-
ξασθενήσουν ολόκληρα τά ίχνη της
συντηρημένης ομορφιάς της! Τά
μάτια της άκτινοβολούσαν την λα-
γνεια και τά χείλη της άνοιξαν τούς
καημούς των θανάσιμων έρώτων! Στή
μορφή της ολόκληρην πά-
λαισαν ή φοικη με την σαγήνη.
Κι οι δυό άνιπερόλητες, κι οι δυό
ακατανίκητες... Άδρια άπέρρινα-
πτο!

Κι όμως τό τρωμερό αύτα πό-
σπο με τό φοκτά σημάδια του ά-
λβρου ήταν τό πρόσωπο εκείνης
που στο διαβά της τά δάκρυα
όλων καρφώνονταν επάνω της. Στο
πρόσωπό της οι άνδρες σ'ήγαν
την γραβάτα τους προσέγγιζε πο-
ν άπ' όλους θα κυττάζε το δού-
σαν τόν καπνό στα πτερόνια χεί-
λη της. Κι εκείνη διάδιδε γο-
γά άδύσφορα σαν ένα τραγούδι.

Ποσο δεν ψυθόσαν με μισάντι
γυμνή φωνή τά πιο γλυκά έρωτικά
λογάκια καθώς εκείνη διάδιδε...
Ποσο δεν λαχτάρασαν έστω μόνο
τό απλό καίθεμα των ματιών
της! Κι όσοι πάλι — οι λίγοι —
την είχαν πλησιάσει ή έσσαν
τόρα τά έρείπια του έαυτού τους
ή δεν υπήρχαν πλέον! Ο κύριος
με τούς γκρίλους κροτάσους, που
είχε σκληρώσει τόσες και τόσες
γυναικες δύο ολόκληρα χρόνια έκ-
τεινε έπαύτως τόν έρωτά της.

Ζούσε και έλυνε καθημερινά περί-
μένοντας ν' άκούση μια λέξη άγά-
πης. Μια μόνο λέξη που δεν την
άκουσε ποτέ. «Ο,τι της άγόραζε,
ότι της προσέφερε, εκείνη τό έ-
δωκε περιφρονητικά. Γράφει στα
πόδια της... Τιπτε! Έίνα χρό-
νο την γυρίζει στον κόσμο ολό-
κληρο ίσως και υπορέση μέσα σε
άλλη άτίσσοφια, μέσα στο έρω-
τό ή στο κοσμοπολίτικο τοπίο
ή δεν άποστήσει μια λέξη έρωτική...
Τιπτε!

— Μά τί θέλεις επί τέλους Λέ-
λια; Χίλιες φορές της έπε εύ-
τή φορά και άλλες τόσες έμεινε
σκεπτικός αμήχανος πελαγωμένος
στον άκσάο της σμφοράς του...
Κι ύστερα μια μοιραία καταθλι-
πτική μέρα άποκαμωμένος ναυα-
γιμένος ήθικα και ολικά τωμε-
ράς γρησάρισε με τά γέλια τρε-
μύνα της έπε:

— Άλφια άσο άπόρρα βάστη-
ξα. Όλα σου τά καπρίτσια τά έ-
κανα. Όλες σου τις έπιθυμίες...
Τιπτε δεν σου άρεσε. Άλφια εί-
μαι κατεστραμμένος! Είμαι φτω-
χός!...

Τόν κύτταξε περιφρονητικά κ'έ-
σασε στα γέλια... Λίγη άωα άφ-
γότερα ό κύριος δεν ζούσε πλέον!
Όκτώ μέρες πέρσαν. Άλλος.
Η τύχη του δεν ήταν διαφορετι-
κή. Τό τέλος του τό ίδιο με του
πρώτου... Οι άνδρες είναι πέφρο-
γο! Η ομορφιά της Άλφιας έ-
δωα τους τρεβόλες και έσπρόγγαν
από την γυναικα της. Άλλά δεν
ήταν μόνο αυτό. Ήταν κι ή φή-
μη της. Η φήμη της γυναικάς που
γι' αυτήν άνδρες ποίαν διασποί εί-
γαν καταστραφή!

Κάτω από μια γέφυρα του Ση-
κούνα ζούσε ένας αλήτης. Άνω-

δω θυμάταν πως κάποτε υπήρξε
ένος λεπτεπίλετος κύριος της πα-
ρισινής άριστοκρατίας. Τό μόνο
δυσος που δεν μπορούσε να ξεχά-
ση ήταν ή μορφή της Άλφιας. Κρα-
τούσε σά φυλαχτό την φωτογραφία
της με έξωμο βραδυνό φορεμα.
Σ' ένα όμορσο φρενοκομείο ένας
άλλος που είχε χάσει τά λογικά
του, δεν σπουατούσε να προσέρη
τό δουά της. Ο έρωτας ό οίκτος
ήσαν άγνωστα γιά την Άλφια. Ός
που ήρθε ή μοιραία γι' αυτήν
νύχτα...

Εκείνος γνυμένος με τί ναυτι-
κή στολή του, μελαγχολικός καθό-
ταν μόνος. Δεν ήταν τόσο άφαι-
ρος. Δεν ήταν τόσο κομψός. Δεν εί-
χε τίποτα τό εξαιρετικό. Μέσα εί-
χε καλύτερο ντέκετς, σκαμμένος άπ'ά
να σε μιάν έφημερίδα έλυνε σταυ-
ρόλεξα. Δεν περίμενε κανένα.

Και ή παρξ της εφιστάθηκε.
όταν ή Άλφια έήτησε να μωθή ποι
ός ήταν αυτός. Κι ύστερα όλα ή-
σαν τόσο απλά τόσο φυσικά. Ά-
σπλωμένη σιμά του χείρα έκ
λαπαρώντας λές την ματά του. ή
Άλφια ή άτίσσοψη Άλφια ένοιώζε
τόν παντοδύναμο έαυτό της τόσο
μικρό τόσο άνίσχυρο! Ο έρωας
την είχε δαύσει. Και με χίλια πα-
ρακάλια της γιά μια μονάχη έ-
ρωτική κρυβενοτούλα εκείνος της έ-
λεγε: «—Εσείς πως σ' άγαπάω. Ε-
σείς πως δεν υπάρχει άλλη γυναι-
κα γιά μένα. Άλλά πως τό έ-
σας; Φυβόρμαι την ομορφιά σου! Εί-
ποτε δυνατόν να μ' άγούπησε...
Εσείς τόσο άφαιρη! Ό! είναι τρε-
μερό!...»

Ο Ρομπέρ ήταν ειλικρινής. Τά
λόγια αυτά τά πίστευε και ή άμορ-
φή της Άλφιας ήταν ή μεγάλη του
άνησυχία. Σιγά-σιγά ή Άλφια έ-
τρανε τά σπύρια της. Η Άλφια
με χίλιους τρόπους προσπαθούσε
να φανεί λιγότερο άφαιρη. Μά
ότι κι άν έκανε εκείνος την ευ-
ρίσκε περισσότερο άφαιρη! Ο κρη-
μός του ήταν ότι ή Άλφια ήταν πά-
ρα πολύ άφαιρη. Ένα βράδυ ένα
καθόταν ό ένας πλάι στον άλλον
επάνω στο ντεβόν του δουατινι-
του στο ένοδοχείο εκείνος έπ-
νέλαζε τί γνωστή φορά του.
Στους διαδρόμους φανές σπασοκ-
κός άποκατέστηκαν. Τό διπλανό δουά
τιο καίγεται. Κανείς τους όμως
δεν πήρε είδηση. Ζούσαν έξω από
τόν κόσμο που τούς περιέβαλλε.
άπορροφημένοι από τόν δικό τους
τόν κοπώ. Κι ένα ό ένοιό κυ-
πύσαν την πόρτα τους. Ο Ρομπέρ
χαρίς ν' αντίληψη άκούα «τιπτε,
συνέχισε:

—...Μάς χωρίζει ή άμορφή
σου Άλφια!

Η Άλφια που μόλις άργισε να
νοιώδη τί γινόταν δίπλα της σπώ-
θηκε. Η τελευταία φράση του Ρο-
μπέρ άντηκούσε μέσα της σαν βρο-
χίδα. Ήθελε να σκαύση την έ-
μορφιά της. Μά άπείσινα σπώ-
έπέρσε από τό μυαλό της. Προ-
χώρησε προς την πόρτα την άνοι-
ξε και χωρίς να σταματήσει ρί-
χθηκε στις φλόγες του διπλανό δου-
ατιού. Δεν ήθελε να πεθάνη. Ή-
θελε να πάη να είναι άφαιρη!

Την έπαινε έσπλωμένη στο
κρεβάτι ενός νοσοκομείου φαικα
σπώ σπασμένη. Καπνός τό δε-
μένο πρόσπο της στον κρεβάτι
προσπαθώντας να διακρίνη με τά
μάτια του μυαλού της κάτω από
τόν έπιδόμοστο τά σημάδια της.
Έσπώα μια πκνή πέρσα από τό
νού της: «—Θά μ' άγαπάη
τόρα...»

Η χορεύτρια
ΕΒΕΛΙΝ ΚΕΓΙΕΣ

Ένα ζευγάρι πόδια
μιά πλήρης όρχήστρα!

Φαίνε τους προσκεκλημένους στις κλακέτες! Αυτά
εννοούσε πού τον περπατά της που δεν έφρασαν
ήσυχια να να σελήση με κανένα προσκεκλημένο
για κούμπες!

Η δούδα έσκασε όταν ένα άρσος προί όλοι σπύ-
τις της έπαισαν άναστατωμένοι. Δίε! Η Έβελιν
είναι έξασπασή! Αυτός είσεπαισε ή άστυνμία
και ό καλύτερος ντέκετς της Νέας Υόρκης έ-
έβησαν επί τά ίχνη των... γκάνγκστερ. Ο έφη-
μερίδες άνήγγιζαν τό γεγονός με μεγάλους τίτλους
και ή κοινή γνώμη άποκαλάζε επί πολύ με τό γε-
γονός. Η κόρη του μεγ' αλφιστάτου Κένιες έ-
νεν έξασπασή ύπασπασέ. Η ζωή της τό παρα-
βήν της ό άσπώλεις της δεν άφαιαν καμιάν άλ-
λην ύπόνο-αν εκτός του ότι ή Έβελιν άπάγη από
γκάνγκστερ με σκοπόν να έκδ-σση ή πατέρας της
να κατόβηλ λύτρα... Είγαν άνίστα: κιόλας οι φων-
ταστικές περιγραφές της «άπαυμένης» και της άπο-
νονήσας της από μόνους των έγκλημάτων της
άπεκαλώθη ή πανωστίαση. Η άπαυμένη είχε
γίνε. Δι έδωα από γκάνγκστερ, αλλά από τόν
σπώφ της! Μία μέ- άδωνότας τό αυτοκτονικό
της σταυάτης υπεράσ το σπύτι το σπώφ της.
Πήγαινε να τό ένοήση γιά τόν νιοστή των νε-
θών του. Μπαιόντας άφά ή Έβελιν έβεινε άωα
υη. Ήταν ή πρώτη φορά που έβλεπε άνδρωπο να
νοσούε τόσο καλώς σε γλέντι. Πούν νοσούεση υπέ-
κισή αυτή στο χορό... Ήταν ή μεγάλη άωα της ζωής
της! Δεν πέρσε πολλές καυρές. Ο Ρόναντν το σο-
έθηκε με λύπη. Έκανε έναν άνδρωπο έμπασιό-
ναι έλογατικό ένάεστον Δύε έβδωάδες σχεδόν
μετά την παρσίτην τού Ρόναντν. Η Έβελιν και
ό πρώην σπώφ της είχαν προωυτωποιήσει τό δ-
νειό τους: Η άπαυμένη είχε νίσει!

Η Έβελιν έζησε άωα ήσυχν. Έκλήπτε την άγ-
νη των δικών της άδισόδοξων άωα: γιά τό μω-
δη πλούτη του πατέρας της. Ένα χρόνο μετά την
άπαυμένη της και ένα ή συζυγική ζωή κούδισε
εύτασιμένη ή Έβελιν Κέγιες παρουσιάσθηκε στο
Κο νόν ως πούττον μεγέθυσε άσπύτι του χορού.

Τιπτε πλέον δεν της λείπει. Ούτε και από τά
πλούτη. Μέσα σε λίγα χρόνια τά... πόδια της
της έβρασαν τόσο κρεβή άωα ίσως σπεκούσιν έ-
πατέρας της επί σείαν έτών ως τρωπέτης! Σήμε-
ρα ή Έβελιν Κέγιες είναι τό άνοσημένο κορίτσι
της Άμερικής. Άλλοτε συνήθιαν να λένε ε ή κό-
ρη του Κένιες: τόρα λέγονται πατέρα της
κό πατέρας της Κένιες. Τά πόδια της είναι ολό-
κληρη άσπώαση. Πολλές φορές ή τζά σπαστά
και ή μωα κι ανηγίζετα με τις κλακέτες και ό
θεαταί ή άλλων ό άκούσται επιμένουν να έξακο-
λούθουν ή τζά να... σπαστά!

Ε'ίδω ή ελπίνα! — είναι οι τρετές λέξεις που
έσσαν... στα γένη όταν κατέβη έπί τον χορό
ή Έβελιν Κέγιες ή πρσώτη στο πόδι οι Άμε-
ρικανοί την ονομάζουν «Τό κορίτσι που δεν νοσού-
ει κανείς να τό άπείτη!». Η Έβελιν ίσως να είναι
σήμερα ό οπιοσπώτερος άθώωτος στις Ένωμένες
Πολιτείες. Η παιδική της ηλικία άσπώσε και ή οι-
κογένεια της δεν έδωα καμιά σγαι με την σπυ-
ρινή της καριέρα. Τό μόνο ίσως που θα άμυόρεσε
να προσπαθή την σταθιόδοξοα της: είναι τό γε-
γονός ότι οι γονείς της δεν έβλεπαν με καλό μάτι την
μικρή Έβελιν ή όποια στα μεγαλοπρεπή σπώ-
νειακά πάρτι που άφαινονόταν σπύτι της έσκού-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ 17 ΩΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 23 ΝΟΜΒΡΙΟΥ

ΠΑΛΛΑΣ

Τά Άνθρώπινα Πάδη με χινητρο τόν Παρά-
φορο Έρωτα, δεν έχουν έκφραση ποτέ άλ-
λοτε με τόσο καταπληκτική ζωντανία.
Η μυοτικηάδεια συντροφεί το μυοτικό έ-
σπώμα, και ή περιπέτεια ζυμώνεται με τό
αίμα.

Τό Άθάνατο περιπετειώδες Άριστούργημα
του ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΙ

Ο ΗΛΙΘΙΟΣ

(L'IDiot)

Η μεγάλη έπιτυχία του Έθνικου μας Θεάτρου
Με ήρωας τούς: ΜΙΣΚΙΝ — ΕΠΑΝΤΕΙΝ —
ΑΓΑΤΑΝ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ — ΤΟΥΣΚΥ
ΓΚΑΝΙΑ — ΡΟΓΚΟΖΙΝ.

Πρωταγωνιστούν οι δυναμικώτεροι καλλιτέχ-
ναι της Γαλλίας ΕΝΤΒΙΣ ΦΕΓΙΕΡ — ΛΟΥ-
ΣΙΕΝ ΚΟΕΝΤΕΛ — ΣΕΡΑΡ ΦΙΛΙΠ — ΖΑΝ
ΝΤΕΜΠΥΚΟΥΡ — ΝΑΤΑΛΙΑ ΝΑΤΤΙΕ —
ΜΑΡΙΚ. ΜΟΡΕΝΟ

Σκηνοθεσία: ΖΩΡΕ ΛΑΜΠΕΝ.

ΟΡΦΕΥΣ

ΑΠ' ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΔΕΚΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ-
ΜΑΤΑ! — Κανείς δεν μενέρεος να ξεφύγν
άπ' την έρωτιάρα λαγνεια της! — Κάθε χεί-
της ήταν κι ένας έσώρας. — Κάθε φιλή της
κι ένα θανάσιμο βρόλι! — Και τά θελωμένα
μωαλά των έρωστών της την άφηναν να έ-
ρωιάη στην κατακτρέση:

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

(THE KILLERS)

Ένα Κινηματογραφικό «Άτέν» μεγάλης κοι-
νωτικής πνούς.

Με την ήρωιστιώδη θηλυκότητα του υπε-
ρνοητευτικού νέου άστρου ΑΒΑ ΓΚΑΡΤΝΕΡ
και τούς ΜΠΑΡΤ ΛΑΝΚΑΣΤΕΡ — ΕΝΤ-
ΜΟΝΤ ΟΜΠΑΡΤΑΝ

Έργον του δημιουργού του «Γιά ποιόν χτυ-
πούν οι καμάνες» ΕΡΝΕΣΤ ΧΕΜΠΚΕΡΟΥ-
ΑΙΗ. Τού Μεγάλου Σκηνοθέτου ΡΟΜΠΕΡΤ
ΣΙΟΝΤΜΑΚ. Παραγωγή ΟΥΝΙΒΕΡΣΑΛ

ΤΙΤΑΝΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ... ΚΑΙ ΟΙ ΧΙΛΙΟΙ ΔΙ-
ΨΟΥΝ ΓΙΑ ΤΕΤΟΙΕΣ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ!

Στην άπόκοση Χώρα του Νείλου πού οι φλο-
γιαμένοι έρωτες δημιουργούν παράξενους Νό-
μους! — Άνώτερο άπ' της Χίλιες και μία
Νύχτες:

ΣΟΥΔΑΝ-SUDAN

Μία άνειρώδης φαντασμαγορία ΤΕΧΝΙΚΟ-
ΛΟΡ. Οι πιο συναρπαστικές περιπέτειες μέσα
στα άδυστα των Χαρεμιών και τις λαίλαπες
έπελάσεις των Βεδουίνων!

Με τη δυναμική Γόησσα ΜΑΡΙΑ ΜΟΝΤΕΖ
και τούς ΤΖΩΝ ΧΩΛΑ — ΤΑΡΧΑΣ ΜΠΕΝ

Σκηνοθεσία: ΤΖΩΝ ΡΟΟΥΛΙΝΣ

Παραγωγή: ΟΥΝΙΒΕΡΣΑΛ

Είπε ή γιάτριά. Άκούει μήπως οι πατάτες έχουν
μέσα κανένα σκούληκι.

— Μά δεν κατάλαβες ότι ένωλούςες τούς δίπλω-
νούς μας λέγοντάς μου όλη την ώρα να σπασώ;

— Γιατί, γιατί! Ο άρρωστός σας έχει ανάγ-
κη στερνά προσήκη!

A black and white illustration. On the left, a woman in a long, flowing dress stands in a doorway, looking towards the right. On the right, a man in a dark suit stands in another doorway, looking back at the woman. The scene is set in a room with a doorway and a window. The illustration is signed 'L. 19' in the bottom right corner.

*Ο σύζυγος : Μὲ συγχωρήτε, μπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν..

3

— Νὰ σοῦ πῶ : Ἄκουσα πῶς ὁ ἀσδέστης εἶναι
μοναδικῶς κατὰ τῆς.. χολέρας.

Η γορά είνε ή πιό επίμονη, ή πιό ακριβή και χωριτωμένη επιδιοχίμας. Τήν αναπόληση παντού μέρα στην κολλητάλητα καθήμενη έδω μέρα στην επέλευση πολυμωφίας της. Στην έργασία, στη μουσική, στο διόλιτο, στο τραγουδι, στον έρωτα, στο κροσί στην τέχνη, γενικά, στην ούλη των ήμερων, στην ούλη των σήμερων. Πάντα μέρα μέρα στην άπαγογή και στην όρση. ποτέ ή σπάνια στην δόραση. Μέρα

«...αυτών, λοιπόν, που τους κληρονομούν, να μην έχουν τίποτα να πουν, για παράδειγμα, ότι εντέλει θέλει έχουν πάρει και τα σπέρμα. Και με τα δίκτυα τους, γιατί τα σπέρμα, που ως προσφέρουν την πιο άφρονη γαλάει ένα τόσο περισσότερο εκλυκιστικά, όσο πιο δύσκολο είναι να πάρει».

...και επιπλέον, η ελπίδα ότι η κατάσταση θα βελτιωθεί με την πάροδο του χρόνου, είναι η αιτία που πολλοί από τους ασθενείς που έχουν υποστεί καρδιακή προσβολή, αρνούνται να ακολουθήσουν τις οδηγίες των γιατρών τους. Ο φόβος ότι η κατάσταση θα χειροτερεύσει, είναι η αιτία που πολλοί από τους ασθενείς που έχουν υποστεί καρδιακή προσβολή, αρνούνται να ακολουθήσουν τις οδηγίες των γιατρών τους.

"Αν μπήτε σ' ένα βαπόρι ή σ' ένα βενζινόπλοιο και διαπισώ-
 γετε ένα πέλαιος επικίνδυνο
 δεν κάνετε σπτόρ, απλώς ταξι-
 δεύετε. Δεν μετέχει ο προσιω-
 κός παραγοντας. Αν μπήτε σ' ε-
 νας υμόνος σε μια βάρκα και τὸ
 τὸ περάσετε κινδυνεύοντας, κά-
 νετε σπτόρ. Αν ανακρίνηθτε
 στην κορυφή ἐνὸς βουνοῦ, μέσα
 σὺ γκρεμοῦς, μὲ γίλιες προσοπτά
 θειες και κινδύνους κάνετε
 σπτόρ. "Αν ἀνέβητε θίμος ὡς ἐ-
 κεί με τὸν ἐναεριο αὐτοπόρο-
 υο, δὲν εἶσθε παρά ένα ἐπίδα-
 τὴ τῆς πτοῦ, απλὸς μεταφέρεται.
 Μπορεῖ και στὴ δεύτερη αὐτὴ
 περίπτωσι νὰ κινδυνεύετε, ὅπως

[illegible]

ποδοστής, κάθε γνωστική της έ-
νε η χάρις, δέν και, καθώς είπα,
τό σπόρ δέν είναι καρπώδη γινώ-
στική. Αλλά είναι καρπώδη πρ-
ατή, είναι καρπώδης χάρις, τα όποια
αλλά καλλιεργούν τό σώμα, τα
αγαθούν και δένούν, τό πνεύμα-
θεν ήταν δυνατόν η έποχή μας
— η προσηλυτική ταχιστήριο —
πού διακρίναίτε για τό φιλο-
σοφικό πνεύμα της, να μή τώ-
δωσή της, εύρωπή της, πού ήταν
τά τελευταία έκοιπέ πέντε χρό-
νια. Πού είναι τό καλύτερο, τέ-
ταστο τό σώμα, μας διαπισ-
τώσουμε μία πλατιά ανάπτυξη
των σπόρ στις πού προηγώ-
νεις γόρες, παραπρόσωδε δέ ότι
δσο πού προοδεύουμε είναι ένας
τόπος, τόσο πού έκτεταμένη πα-

κτ η ψυχὴ καὶ ἀποβῆναι στὸ
 λευκὸ θάνατο. Ἡ ἀπόληψη ο-
 ρώσῃ αὐτῆς τῆς μακαρίνης γα-
 ρίας — ποὺ σπάνια βραδεύεται
 κοντὰ στὸ πόλεμο — προση-
 θεῖται ὅρτια συγκοινωνία. Αὐ-
 τὴ θά σὰν φέση ἔξω στὴ λευ-
 κὴ φαντασμαγορία τὸν ἀνδρᾶ
 τοῦ καὶ ἀφάρτου χιονιάς.
 Ὅτι παραμυθιέντες κάταστρε-
 φέστες, μετὰ τὴν ἀσχόρησιν τὸ
 γηγρό μὴς Ἀλτικῆς ἀντιφωτί-
 ζαν. Τέτοια συγκοινωνία διέθε-
 ταν πάντοια οἱ Εὐρωπαϊκὲς χυ-
 ρές. Σὲ λίγες ἄρες ἐπὶ ἀπὸ τὴν
 ὁρτὴν ἐκαστοῦ ἐβραχύνοντο
 τὰ περὶ τὴν Πενυλίαν.

οὐποδὴποτε ἄλλου μὲ τὸ «φι-
γκιουλέρ» — τὴ μικρὴ εἰδή-
οδοτὸν σιδηρόδρομο —, τὸ
«τελεφερίκ» — τὸ μικρὸ ἐνέ-
ρις τραίνακι — γιὰ ν' ἀφῆθετε
μέσθ' στὸν Ἰλγγο ὥς τὰ ριζί-
του βουνοῦ κι ὕστερα νὰ ξανα-
νέθετε πάλι ὅσες φορὲς θελή-
σετε. Καὶ τὸ βόδιον ὑποφέρει

νά μαζευθήτε στὰ ζεστό, ορει-
βατικά καταφύγια ἢ στὰ τσι-
ριστικά ξενοδοχεῖα, ἐφοδίασε-
νά με ἑλὰ τὰ σύγχρονα κοι-
φάρ, ποὺ ὁρίζονται στὶς γιο-
νοσκεπαστές ἐκτάσεις, νὰ κά-
νετε τὸ ζεστό μπάνιο σας, νὰ
θέλετε καὶ κατόπιν νὰ περῆσετε
τὴ βραδυὰ σας μὲ γορὸ, μὲ

[illegible][illegible][illegible]

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : "Εως ἀπὸ τοῦ
πρὸ ποροφένους κ' ὁμοροφένους
το ραματισμοῦ τῆς ἐσχῆς νέου
ἐκείνου - ἔκτασις - ἡ ἀποκρίσις

Ε να ἀπὸ τὰ πῖο γραβικά
μα τῶν Δωδεκανήσιον,
ποτικατέι εἰς τὰ μικροῦ
νησάκια, εἶνε καὶ οἱ περιήμεροι
νῆες. Εἶνε ἐνα παλιόν, ὁσόν
γρᾶφικὸν ἔβαλε, ποὺ εἶνε τῆν εὐ
ρία στῆν ἀγᾶθεθι νησιωτοπούλες
ἀναποδοῦσιν τοὺς νεαρούς
ριανούς τῶν ἄλλης τίς περιποῦ
ποὺ κᾶνουν ᾠς αὐτέας καὶ ἄλα τὰ
γούδια ποὺ τοὺς λένε στοὺς
ρούς καὶ στὶς ἄλλες οἰκογενείας
θῆσκειδάστες κατὰ τὴ διαφορά
κᾶνουν. Μᾶλλον ἀπὸ τὴ Μ. Σαρ
κῆν τὰ καὶ γράβη τῆς Ρόδου καὶ
ἄλλα νησάκια, ποὺ πάντων, δὲ
Κράσποθ, στὴ Σῶμῃ, στὴν Κ
μνο κλπ., ἄλα τὰ κορίτσια πο
νται καὶ συσφρονῶν, σὲ ποῖο σ
βά-κᾶνουν, τοὺ χρόνῳ αὐτῶν, τῆς
νῆς-Προῖμουον συνήθως τοὺ μεγ
ερεο καὶ πῖο κερτικὸν ἀπὲν τι
ποῦ ποῦ, καὶ πᾶντοῦ τῆς
τῆς Κυριακῆς τοῦ Μεγαλοῦ
στοι, βὰ μαζεύονται κορίτς - ν
ἄλα τὰ κορίτσοῦλα καὶ τὰ τ
λῆφρια. Τὰ κορίτσια μένου
εὔπᾶτον, δηλ. στὸ ἰσοῦγιον.
βρίσκαιται καὶ τὸ σαλῶτο, ἡ σ
τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ δένουν ἀπὸ
κεντρικὸν δοκίον, ποὺ εἶνε ἐν
να χορδὸν σκῆνῃ, ποὺ τὸ λένε
τῆς τῆς τῆς κᾶνουν καὶ βαζοῦν
κάθισμα ἐνᾶ μακρὸν σαναῖο. Στὶς
ἄκρες τοῦ σαναῖοῦ κᾶθονται,
ἀρχὴ ποὺ γυναικεῖς ποὺ βὰ ποῦ
«καλημεριστάς», ἐνᾶ εἶδος πο
γαγικὸν τραγοῦδιον, ποὺ τὸ τρα
δεῖται μὲ ἐνᾶ ἄλλῳ, μόνοντο
ποὺ ὁσο

Ἡ ἈΜΑΛΙΑ καὶ ὁ ΦΙΛΩΝΑΣ

* Ἀρχαῖο - εἶχε διαδοθῇ ἡ μεγάλη
τοῦ λεβέντου τοῦ Κάρπου ἀπ' τῆς
Ἀμαλίας τὰ δάρα ποὺ τοῦστανε
ρικὲς μάλιστα γειτόνιασε ποὺ
ἀλλος ἀρχισαν κόλλας νὰ κρηφύ-
βοιτας ἐπ' αἰλικὰ αὐτὰ νὰ λυγε-
σανδρὸ καλὴ πὺς ἡ νεὰ Βασίλισ-
σα πορε τελεῖται τὸν γάμο Κάρπου
Ἡ σκυρίαι ποὺ Φίλωνας φαν-
στήνυ ἐκεῖνη ποὺ προστάθηεν
τὸ πόος του λυχναρίου του, γ' ὅ
διμω μετὰ τὰ βιβλία τῆς Βασίλισ-
σαι.

Δὸ ἀφορὲς καθὼς ἐτρ-πον τὰ

Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι

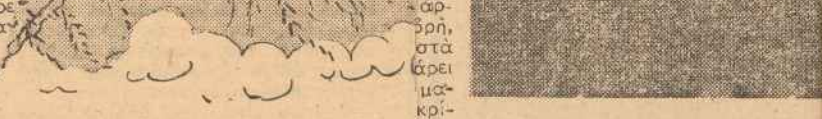
ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα γραμμένον ἀπὸ
συνεργάτην μας Ἀθηναίουγράφου
Κ. ΚΩΣΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ

"Άρχισε τότε με κροτημένη την αναπνοή του επί τη λοχία να διαβάζει τους ασυμμετρικούς" έκεινους στίχους:

«Ν' αγαπά κανείς είνε το πάν"
"Όλα τ' άλλα είν' ένα τι"

Τι ασία πάχει ένα δάκρυ
Ελνε τ' αδέρφι τοι χοιράκι
Ρ' Ανι! Γιατί οι έραστοι
Και να υποφέρουν τόσαι
Τι αναζητούνε γι' αυτούς
Ωσέ σου! Ίσως ένα
Και το δάκρυ αυτό θάητο
Μιά σιρόνα εδύλια γι' αλ

— «Αγία! Αγία!» ἀν-
φώνησε τότε ὁ Φίλωνας σφί-
καρδιά του τὸ διδύλιό μὲ
τὰ
ὦν-
θεν
πτε-
ίδω
έως
που
τὸ
τόν
ιδιος
ἀρ-
ρη-
στά
ἄρει
μα-
κρι-

λὰ-
 ρεί-
 ζει-
 πε-
 νε-
 ντο-
 τρα-
 τας
 τας
 τας

λὰ τὰ χρόνια ἔνας πρωτότοκος
 ἐμφανήθηκε νέος, ἔπρεπε νὰ ἐ-
 μάση, ἀπὸ τὸ Σκάδιό τοι νὰ
 σπεράναι. Τὰ ἔπλεσε μὲ κλημά-
 τες, ὑπὸ κλημα πού βγαίνει ἡ
 σπῖρα σταφυλῶν καὶ ὅταν ὥρα
 ἔπλεκε ἔπρεπε νὰ πῇ τρεῖς ὥ-
 ρη λαχτάρα νὰ τῇ σπῖ-
 ραινατοῦς κάποτε γὰρ
 νὰ γοῦν τὰ φυτὰκια
 εἰς τοπία τὰ βροσιὰ
 πόροχο. "Ὅταν ἔπε-
 λῆ τὸν Πεισιτοτάτην
 —πού ἦταν ἀκόμα χι-
 μονάχα — ἤμικεν ὁ
 γιὰ νὰ προσηύκηται,
 σὲ λίγο εἶδε στὰ πλά-
 ναὶ, τρεῖς λυγρὲς ἀ-
 οὐν καὶ νὰ σταματοῦν
 ἐκεῖνη Ἑλνὰ πού ζοῦσε

στό εἰδωλολάτρη τοῦ ἔθνος τοῦ Πεισιστράτου
 (Σύνθεσις: Κώστα Δημητριάδου)

ἐξουσίαν
 ὁμορφῇ
 καὶ ἐξου-
 σίαν αὐ-
 οῖν αὐ-
 —φύ-
 στα ἀγα-
 —
 ποῦ τῃ
 ἀνάθε τῇ
 ἀπ' ἀν-
 νική τῃ
 ἀπ' ἀν-
 ἀς τῶν
 ἀς τῶν

τῆς. — Τὰ σημεῖα αὐτὰ μὴ ἀνοίγουν δι-
 πλάτα τὸν Πεισιστράτη! Μὰ δὲν εἶνε ἀνεί-
 ροι λοιπὸν; Τὴ εὐτυχίαν μὴ χαρίζεαι Βα-
 σίλισσα τῆς ζωῆς μου!..

Καὶ μεθ' ἑαυτοὺς ἀπὸ χάραν ἐξουλλίης πᾶ-
 λι τὸ βιβλίο ὅς ποῦ σὲν μὴ ἀνάθε σ' αὐ-
 πρόσθε δὲ πᾶ ἀπλὰ σημεῖα μὴ πολὺ
 ἀλλὰ ἀδοκῆς ἡμέρας γραμμῆς στὸ περι-
 ὄρωρι καὶ ἀπάνω τοῦς πᾶς τῶν ἐλθόντων
 μὲ πολὺν — ὅς τ' ἀπὸ μὴ σὲν ἀπὸ σὲν
 — μερικὴ πικρὴν ὁρμήν γιὰ νὰ μὴ
 μποροῦν νὰ διαστράψουν.

Κι ἀπλῶτα τότε διαβάζουν τότε σκίοντες

χρόνια καὶ νὰ τὴν ἐ-
 —
 Οὐ φάνηκε δὲ γὰρ
 —
 τὴς τρεῖς ἀδελφές —
 ἡ ἴδια ἡ Βασίλισσα
 τὸν ὑποσπίστου τῆς
 (Βλέπε συνέχ., στὴ

ΜΑΤ
 Η ΕΝΤΑ ΜΟΥ

Ἡ διαδοχὴ
 ἀπὸ τὴν ἡμέ-
 ραν ὑπῆρξε ἐν-
 μέση μερικὴν ἐν-
 μέση ἀπογὰς τῆς
 ἐν τῇ τῇ τῇ

Сказноба

τῇ θεοῖδᾳ ἐκείνῃ
ἐχέουσιν ποῦνε ὑπο-
μωλία. Ποτέ τοι
χρὸς σοῦ τῇ νύκτᾳ
ἀπὸ τούτων ψυτικῶν
σάσας. Ἡμέρη πᾶς
φωροῖ, σὺ δὲ νύκτῃ
ἐκταυροῦσθαι πάλιν
τὸν Μυσοῦ τοῦ πολ-
ιδανικῆ Λατρεία

ἐνὶ τῷ πᾶν
ἐν τῇ πόλει·
ὅτι Μάρτυς ὁ Φί
λῳ ἐκρίνετο γιὰ τὴν
αἵτης Βασιλίσσης
κατ'ἐκ τῶν ἐδεσίων
γαίαν ταχτικά μὲ
ἀπάντησιν.
ὅς ἐκεῖ πᾶν,
ἀνὰ παροῦσαν καὶ
ἐν τῷ πᾶν τὸν
ἀλμυρὸν κατὰ τὰς
τῆς ἀρχαίας ἐ-
στὰ πᾶν Λίσσα
ἀρχαία καὶ ἐλατύνει
ἐν τῷ πᾶν τὸν
αἵ καθὼς ἐγγινετο
πᾶν, πλὴν ἀπ' τὸ
ζῶντα καὶ ἐπεξεύ-
κοντα κτὶ γένει
ἀκούμ· ὁ δὲ ὅσον
ἀλλὰ ἐξ-

σουν...καίλας από δίφον, ενώ τα πάντα εφαι-
 νονται και δεν αποδίδουν, θά μεταβάλλονται σε τε-
 χνητούς ποταμούς φορείς ευημερίας και εύτυχιας.
 Η ανάρπωση μπορεί να ελπίσει σε ημέρες κα-
 λύτερες...

ΗΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟ
 ΣΟΛΙΝΙ

τα είδε το φως της ρο-
 σης...τραγουδι της κούνιας
 αποδίδει έπαινο σε όλα και
 στο φως κόσμου με περ-
 αν εύτυχισαν.

ΟΙ... ΑΝΤΙΜΙΛΙΑΤΡΙΣ...

να τραγουδά ελευθερικά για το γα-
 μτρο και τη νύφη :
 "Ανδρόν, εξακούσου που κάνουν οι
 (παπάζ)
 ο Μάρτης με τα λούνα και με
 (τοίς παπάζας...)
 Τα στερεώματα της γης...μην...
 (σταθείς σας
 να μη χαλάση μάδια μου ποτε της
 (η καρδιά σας...

ΑΔΙ ΤΑΞ: 'Από την έμπιστευτικήν έκθεσιν του πλοιάρχου κ. Ι. Ιούμπα

ότι δεν ήδύνετο να κυβερνηθῇ ἀνά-
 ποδα καὶ ἀπέφασσα τὸν πλοῦν
 κ. Τούμπας μετέβη με αὐτοκίνητο
 στὴ Σύμνη καὶ συνενεώθη με τὸν
 Γεώργιο καὶ τὸν Διονυσίου τοῦ
 κινήσιν ἐχθρικών πλοίων, περίπολλας
 κλπ. Τὸ ταξίδιον τοῦ Ν. Ἀκολουθοῦ
 δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τῶν κινήσεων αὐ-

[illegible]

των χειρισμών να τηρήσει το πλοίο εις την πορείαν του με διάσφαση ἀλλ' παρά της απ' οποίας προεβλεπότο ἡ ἀποδοτικότης του συντονιστῶν. Τὴν 21 αὐγούστου ἐπὶ πλείστον πορεία Εἰσὶν ὡς αἱ μηχαναὶ ἐκτείνοντο πρὸς τὸ πλοῖον ἔλαβεν ἐλαφρὰ κλίση πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ κατέστη ἰσχυρὸν Εὐρωπαϊκόν, ἡ στήθην τῶν ὕδατων δὲ νῆλθεν ἐξ ὥρας 80 ἐκ. ἀνω τοῦ κυρίου καταστρώματος εἰς τὸν κύριον 40. Ἐπὶ αὐτὴν κλίσην καὶ πλείστα ἀνέπαυτο ἀλλὰ κατέστη ἐκ νέου ἀπὸ λῆγος ἀνέστησαν καὶ κινεῖσθαι τὸ πλοῖον. Κατόπιν τούτου ἀποκρίθη καὶ πλείστα ἀποστήσειται πρὸς τὴν 21.45 πλεῖον πρῶτον με 100 στέρφας...».

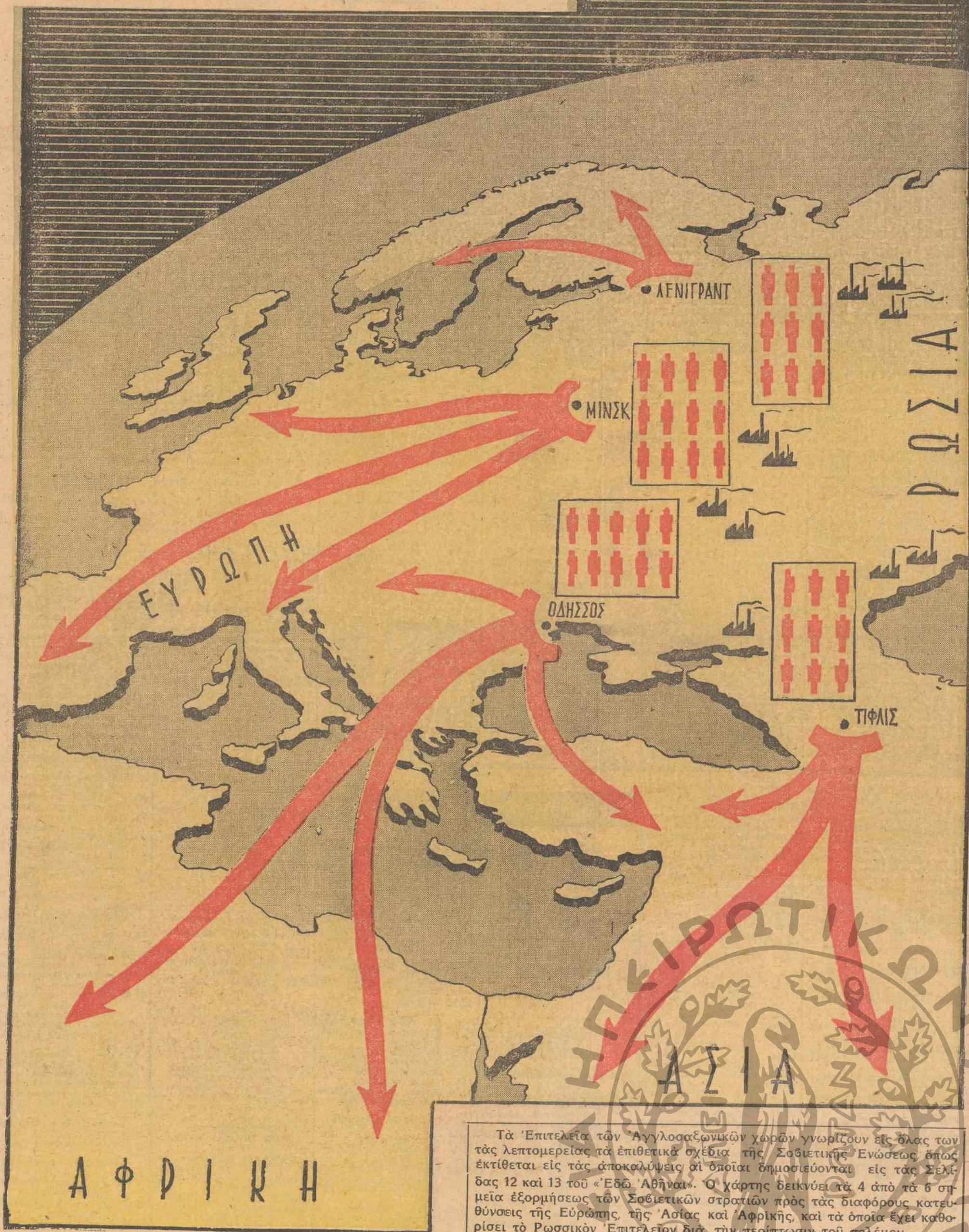
Τὴ στιγμήν ἐκίνηθ' ἀγέρας στὸ κάβο της Κῶ ἔνευ μεγάλος πρὸβόλεας. Τὸ ἐκτελούντο ὥς τὴν ἐξέσπης του κορυφαίου ἐνὰ τεράστιον γεωμετρικὸν πλῆθος ποσοτικῶν τῶν ἀσάβης καταστῶν. ἔβη ἀπὸ τὸ πλοῖον τὴν νύκτα. ὡς αἱ δὲ «ΑΡΙΑΔΕΣ» γὰρ στρεφὶ σὰ σκεπτικὰ ἐνν' ἐπ' αὐτῶν καὶ διασφίξει, τὸ στενὸν τῆς Κῶ λίαν γεγενησέν μακρὰ ἀπὸ τὸν κάβον τῆς Κεφαλονιάς. Τὸ τοσικὸν γὰρ ὅλοκον τῆς μεγάλης στερᾶς ριχθὲν μετὰ τὸ πολυβόλον του κατὰ τὴν «ΑΡΙΑΔΕΑ». Τὸ κῶνι διέφερε μικρὸν (Ἡ συνέν, στὴν σελ. 14)

κινωθήρευσαν...
 Τι άσού τέλος το άνοιξε ξεκού-
 το δεικό χαρτί τους πάνω στο το-
 να βασιούστα διέβλεψε με κόκκινο ο
 δεικνύει κι ένα χρυσό στέμμα με έ-
 λαιο Α στη γωνία και μαζί με το
 δέσφο το δικό του με τους στί-
 Νηρόβιου.
 "Ω! Πόση ήταν η εύχυνξη του
 ορται με τα ύστερα να χειρίζε-
 φυλλήν το θρασύρο έκείνιο! Άντα
 διέβλεπε προβάλε και για καστό-
 λείξει. Μά τι χτυπηκάρι το ή άφ-
 λωνας :
 « Φίλε Κύριε.
 "Η Α.Μ. η Βασιλισσα έπιστομή-
 σε το βασιλείον διέβλεψε σας με
 να έλαιοστίσιον της και έπειτα τή-
 σας προσφέρει μερικά άλλα δια-
 λυν πηλητών εκ της διολαθήρη-
 ένθεν έν εκμήσας. Μετά πολλή
 Α. Κοντακούλως Βασιλικός άδω
 "Ο φίλων πήρε τότε στα γ-
 ένα άπ' τα διέβλεψε και πληροί-
 λω στο λυχνάρι να το γαρ κι
 "Ηταν ο αόσμηματικο στίχοι τή
 γαμπνίμου ποιητή του "Αφέντε-
 σέ! Και καθώς το έσφαλές πη-
 κωρίκε σάβας, ένταύθα σ' άκου-
 χως παραγγέλλει να λείπει το
 Δέν ύπνηνε γι' αυτόν καυμά-
 Ναι! Θά ήταν άπ' την ίδια την
 και θά τους ξεχώρισε έτσι για
 προσέξη ιδιαίτερα κι αυτός!

[illegible]

... (στην) την οικουμένη.
Τέλος υπολογίζονται και τα πε-
θερικά: «Νικόλαϊνέσκα, ο Δοστούκ
όλων τοσι πάσι βρέστανι, σήμε-
ρην (την) γὰρ σὺν τῷ
ὅπου θανατώσατε (ὅτι) τὴν γε-
νὴν (σὺν) αὐτῷ»
Τὴν ἑλὴν μέρα γίνεται ἡ ἀντί-
γιομος. Αὐτοὺς εἰνε κυρίως γιὰ τὴν
τὸν κοιμητοῦ, ποὺ ἀντίγεται, ὅς-
μνος προβάλλονται, μετὰ περὶ
σὴν πλάτῃ στὸ σπῆτι τοῦ γαι-
τροῦ. Ἀλλὰ ὁ γαιτρός δὲν τοῖς ἀ-
νοίγει τὴν πόρτα, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ,
τὸ λένεκα κομῶν κενεσὶν. Ἐπειὶ
λοθεῖ ὁ τριγύρος, τὴν τακτὴ μερὰ
τοῦ γαίῳ σπου γίνεται καὶ τὸ
«πολυφάρμακον». Τὸν τριγύρο τὸν
ἐπαινοῦν, ὁκορὰ, μετὰ κεφάλαι-
α, τοῦ, τὰ πολυεργὰ, τὸν συμπερι-
μεν. Τέλος, στὴν ὀκτὴ μέρεσ, ἀπὸ
κλεισαστασιπὸς ἀπὸ πᾶνε ὁλοσὸν
στὴν ἐκκλησίαν ὁ νεομῆνός γίνεται
ἀλλὰ γαιτρός τοῖς καὶ βρεστανί-
α τοῦ γαίῳ παῖναι τὸν γαίῳ, εὐ-
χὴς σπῆναι καὶ καλεσμένοι: «Ὑ-
στερῶμενοι τε» ἀπὸ κλεισ-
νοῦσιν.
— Τοῖς ἀπὸ ἐγὰ γαίῳ !
— Τοῖς ἀπὸ μὴ γαίῳ ! ! !
Ν. ΣΥΡΙΟΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν Ἀγγλοσαξωνικῶν χωρῶν γνωρίζουν εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τὰ ἐπιθετικὰ σχέδια τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ὅπως ἐκτίθεται εἰς τὰς ἀποκαλύψεις αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται εἰς τὰς Σελίδας 12 καὶ 13 τοῦ «Ἐδῶ Ἀθῆναι». Ὁ χάρτης δεῖκνυε τὰ 4 ἀπὸ τὰ 6 σημεία ἐξορμήσεως τῶν Σοβιετικῶν στρατῶν πρὸς τὰς διαφόρους κατευθύνσεις τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικής, καὶ τὰ ὁποῖα ἔχει καθορίσει τὸ Ρωσσικὸν Ἐπιτελεῖον διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ πολέμου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ!!...